

Звістка про те, що хор «Оранта» має конкретний намір здійснити ще у листопаді 2009 року прощу «Слідами українських святинь на теренах Польщі», миттєво облетіла не тільки стіни Дрогобицької духовної семінарії блаженних священомучеників Северина, Якіма та Віталія. Проте її вдалося реалізувати тільки щойно, напередодні свята П'ятидесятниці 2010 року. Це сталося на запрошення, яке підписали о. митрат Богдан Галушка, парох Кошалінської парафії Успіння Пресвятої Богородиці, голова культурологічного товариства «Потік» Мирослав Сидор та голова Управи Кошалінського відділу ОУП Роман Білас.

І ось 19 травня ц. р. сорок дві особи вирушили – з благословення ректорату Дрогобицької Духовної семінарії в далеку дорогу. Звідси – така потішна благодать на устах: «Царю небесний, наш порадику, душе істини, що всюди є й все наповнюєш, скарбе добра й життя подателю, прийди й вселися в нас і очисти нас від всякої скверни...». Молитву веде о. Андрій Бунь, диригент хору «Оранта» і провідник питомців. В усіх прочан настроїв був святковий, хоча дощові хвилі лавиною лили з небес... Таке було враження, що автобус годі полишити, аби не бути щедро омитим весняними струменями. На щастя, швидко минувши гостинну межу, що єднає державним кордоном Україну з Польщею, всі охоче розглядали ошатні зелені ґруні навкруг околиць Перемишля. Водії нового автобусу – пан Збишек та пан Шашек – одразу впали в око, бо були привітними. Особливо тоді, коли хористи чарували їх дзвінким співом. Села й містечка, які розляглися маршрутом від княжого града над срібним Сяном до самотньої столиці над Балтійським морем – Кошаліна, творили своєрідну вервицю, бо у молитовному супроводі напрочуд швидко минали за вікном. І так дванадцять годин. Звісно, втома брала своє. Шлях пролягав так, щоб оминати місцини, які буквально були затоплені: повінь сумною скатертиною накрила всуціль половину території Польщі. Наприклад, Вісла досягла драматичного рівня – майже вісім метрів...

Ранок у Кошаліні видався таким, що нагадував радше осінню пору. Адже довкола звисали хмари, затуливши сонце пронизливими вітрами. Та лишень ступили на поріг української святині й одразу стало на серці лагідно – дзвінка радість явила на лицах хористів просвітлені усмішки. Активісти спілки українок, очолювані Лесею Грицковян, приготували щедрий сніданок. Зацікавлений огляд Храму, який височіє над горбком, ніби огортаючи всю округу великого міста, власне, до 1999 року столиці колишнього Кошалінського воєвідства. До речі, ділянку під забудову майбутньої Церкви та її перший Хрест посвятив 10 листопада 1997 року визначний український церковний діяч єпископ Іван Маргітич (Мукачівська єпархія Греко-Католицької Церкви, 1921–2003). Світлої пам'яті Владика Іван переконливо підтримав ініціативи тодішнього пароха о. Володимира Пирчака (1939–2003), який доклав невтомних зусиль, щоб спорудити величну святиню на

горі... Вона була посвячена 24 червня 2006 року, на жаль, вже без будівничого... А відтак – знову в автобус. Господарі влаштували гостей з Дрогобича у розкішному осередку під назвою «Лісова Поляна», яка розташована у мальовничій місцині неподалік курортного міста Устронь Морські. Чи не варто наголосити? Цілий комплекс будівель належить українській родині, яка має славне родове коріння, суголосне таким прізвищам, як Тобілевичі, Антоновичі, Яцики. У нашому випадку йдеться про подружжя Олени та Мечислава Рудницьких, які явили справжню щедрість сердець...

Короткий відпочинок – і пан Чеслав Щур, який особливо опікувався гостями з Дрогобича, запрошує на екскурсію в приморське містечко Колобжег. Воно було до 1945 року гордістю Німеччини, відіграючи роль і фортеці, і славетного курорту. Зрозуміло, нині це також потужна відпочинкова зона. А ще – це осідок Кошалінсько-Колобжегської єпархії, яку особливо поширив єпископ Оттон з Бамбергу (1060–1139). За новітнього часу вона була відновлена 1972 року. До слова, в одній із крипт величезного Храму похований Ігнацій Єж (1914–2007), якого справедливо порівнюють з його великим попередником Оттоном... Того ж дня у світлиці відбулася зворушлива зустріч хористів із представниками української спільноти Кошаліна та його околиць. Гостей з Франкового міста привітали о. Богдан Галушка, голова товариства «Потік» Мирослав Сидор. Тут були присутні, власне кажучи, ті особистості, які прислужилися для розвитку й становлення українства на Помор'ї. До них належить, приміром, др. Ярослав Грицковян, автор цілої низки підручників і посібників української мови, численних праць про Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесю Українку. Цікавим видався обмін пісенними подарунками, з одного боку, співав хор «Оранта», а з іншого – хор «Потік» (диригент Борис Киселевський, керівник Мирослав Стах). Цей вечір був, сказати б, увертюрою для наступних виступів хору «Оранта», зокрема, у Слупську, Білому Борі та Кошаліні.

Отже, першим було місто Слупськ, де хор «Оранта» сягнув тріумфального успіху, виконавши, либонь, найважливіші духовні й народні хорові твори зі свого репертуару. До цього циклу належать: монодія XVII ст. «Тіло Христово», «Благослови душе» (Л. Дичко), «Блажен муж», «Богородице Діво» (А. Гнатишин), «Радуйтеся праведні» (М. Березовський), «Чотири воли пасу я», «Гей, браття, опришки» (А.Кос-Анатольський), «Боже великий, єдиний» (М.Лисенко, аранжування І.Жука). Вони принесли вдячним слухачам непроминальну радість. Слід наголосити: концертна програма була виконана після Служби Божої, яка була особливо примітною у сослужінні о. Богдана Піпки та о. Андрія Буня своєю аурою та благодатним настроєм. До речі, змістовна проповідь о. Андрія Буня містила пам'ятні акценти з рефлексіями про єдність українців, де б вони не проживали...

